

Nechutová, Jana

[Werner, Ernst. Der Kirchenbegriff bei Jan Hus, Jakoubek von Mies, Jan Želivský und den linken Taboriten]

Sborník prací Filozofické fakulty brněnské univerzity. E, Řada archeologicko-klasická. 1969, vol. 18, iss. E14, pp. 295-

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/109873>

Access Date: 28. 11. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Ernst Werner, Der Kirchenbegriff bei Jan Hus, Jakoubek von Mies, Jan Želivský und den linken Taboriten. Sitzungsberichte der Deutschen Akademie der Wiss. zu Berlin, Akademie-Verlag Berlin, 1967. Stran 73.

Pojetí církve je ve všech středověkých myšlenkových systémech jedním z ústředních bodů, na nichž jsou tyto systémy vybudovány a jimiž tudíž lze tyto systémy charakterizovat, nacházet jejich vztah k dalším otázkám a určovat jejich místo ve středověkém ideovém vývoji. Z toho vychází E. Werner, když v této své studii řeší rozborem eklesiologických názorů v různých vrstvách husitské ideologie dosud nedostatečně zodpovězenou otázku, do jaké míry lze v těchto jednotlivých vrstvách a pak v celém husitství a v Čechách 1. pol. 15. stol. mluvit o reformě, reformaci či revoluci. (Hojně se badatelé zabývali otázkou typu české revoluce nebo revolučního hnutí, byla kladena otázka vztahu české reformace k jiným, zejm. pozdějším reformačním systémům, vztah reformy a reformace však vystoupil naléhavěji teprve po známých pracích P. De Vooghta, ačkoli stejně dobrým podnětem pro řešení tohoto zásadního problému mohla být např. už práce Kybalova.)

V kapitole „Jan Hus: Reformer, Reformator oder Revolutionär“ charakterizuje autor filosoficky Husovo stanovisko k pojetí církve a ukazuje, že Hus není (to platí v eklesiologii, v teorii zákona božního, ve filosofii poslušnosti i ve výzvách ke světským pánům k sekularizaci kněžského zboží) nositelem výslovně propapaležské, protiinstitucionalistické a profeudální teorie. Husův kritický zájem se totiž nesoustřeďoval na instituce, nýbrž na osoby a jejich mravní kvalifikaci. Podle Wernera leží u Husa antifeudální prvky spíše na periferii než v centru učení, to však nic nemění na skutečnosti, že je Husa třeba hodnotit jako reformátora, který si kladl otázky, zasahující základ středověkého církevního systému, a který svým učení o predestinaci a pojetím církve stavěl existenční oprávnění papežství a hierarchie do závislosti na mravních kvalitách. Polemicky k názoru De Vooghtova konstatuje Werner, že v Kostnici proti sobě stanulo stanovisko reformní (kostničtí kardinálové) a reformační (Hus), neboť Hus sám vytvořil — až na výslovný požadavek kalicha — úplný a skutečně reformační program, jak ho později nacházíme ve formulaci pražských artykulů. Werner se domnívá, že nebyť Husovy předčasně smrti, byl by se i on musel vzhledem k logice svého vlastního vnitřního vývoje rozhodnout mezi reformací a revolucí, jak to bylo nutné u jeho spolupracovníků a žáků.

V další kapitole věnuje autor pozornost vývoji reformační teologie u Husových pokračovatelů, zejména u Jakoubka ze Stržbra a u Jana Želivského. Jakoubka považuje za typického představitel představitele měšťanské opozice, jehož radikalismus je pouze teologický. Naproti tomu Želivský je už radikál v ohledu sociálním; jak plyne z jeho eklesiologie i eschatologie, ve srovnání s Jakoubkem silně radikalizované, přesáhl Želivský Jakoubkovo stanovisko směrem k revoluční teorii, ale zůstává stát v polovině této cesty, již nastoupil důsledně teprve Tábor.

Kapitola o Tábore probírá tábořskou eklesiologii (jak se jeví zejména v eucharistických otázkách) ve srovnání s eklesiologií pražských ortodoxů. Werner dospívá k závěru, že — stejně jako Hus a Jakoubek vytvořili Evropě model církevní reformace — koncipovali Táboři ideu revoluce.

Jak vysoko hodnotí Werner husitskou revoluci, vidíme z toho, že Čechům přičítá vytvoření ideálně typické formy reformace (Hus) i revoluce (Tábor), a podobně jako Kalivoda konstatuje, že se s Pikarty poprvé v Evropě vynořil problém ultralevicových revolucionářů. Připisuje pak (v poslední kapitole — „Antipoden von Reformation und Konziliarismus: Der böhmische Papalismus“) Čechům i to, že se zde po prvé, právě jako reakce na husitskou revoluci, vytvořily náběhy i k teorii protireformační (Pálec, Stanislav ze Znojma) a že tak Čechy této doby předjaly tridentský papalismus. V Kostnici tedy proti sobě nestálo jen pojetí reformační s reformním, ale bylo zde zastoupeno i stanovisko protireformační. Srovnáním husitské revoluce s raně buržoazní revolucí v Německu autor zjišťuje, že německá selská válka měla řadu slabostí, jež u husitství nepozorujeme, a že co se týče objektivního výsledku revoluce, dosáhlo české hnutí zřetelnějšího a přesvědčivějšího vítězství než reformace německá. Chceme-li tedy mluvit o velkých předchůdcích klasicích buržoazních revolucí, musíme začínat Čechami 15. stol., nikoli až Německem 16. stol. Přínos německého hnutí spočívá zejména v jejím šířeji evropském charakteru, byla by však nemyslitelná bez teoretického a praktického dědictví, jímž jí připravilo cestu husitství.

Jana Nechutová

Vaudois languedociens et Pauvres Catholiques. Cahiers de Fanjeaux 2. Edouard Privat (éditeur), Toulouse 1967. Stran 307.

Sborník předkládá souhrn referátů z jednání druhého zasedání, věnovaného jihofrancouzské církevní historii ve 12. a 13. století; zasedání se konalo ve Fanjeaux ve dnech 26.—31. července